

Oktober

Vallende kastanjes en overall eikels en beukenootjes, aan de bomen en op de grond. Herfst in Thijsse's Hof. Leerlingen van de basisschool beginnen aan hun kennismaking met de jaargetijden. Eind september al zijn de eerste groepen-zes aan het 'herfstpad' begonnen, het eerste van hun vier bezoeken gedurende dit schooljaar. Ze krijgen 'biologieles in de geest van Thijsse', de geluksvogels.

Medio oktober zullen ruim duizend kinderen hun opwachting hebben gemaakt. Een geweldig evenement, mogelijk gemaakt door onze vrijwilligers, de juffen en meesters en de begeleidende ouders, opa's en oma's.

Kinderen van negen staan zonder terughoudendheid open voor wat de Hof hun biedt. De natuur roept en zij geven antwoord. De route voert langs de stekelige Kaardenbol en de 'gevleugelde zaden' van de Spaanse aak, langs moerasdiertjes en verrottend hout, langs de bijenkast en de struiken met bessen. Ze gaan ook even langs bij meneer Thijsse en jong en oud staan versteld van de geheimen van de composthoop. Zo'n uurtje is veel te kort.

Die zaden en bessen, die eikels en beukenootjes, ze laten zien dat de herfst niet alleen het seizoen is van het verval, maar ook van de voorbereiding van nieuw leven. Het afgevallen blad zal verteren en tot voedsel dienen van het zaad dat nog maar net in de aarde is beland. Elk zaadje een kunstwerkje en een bommetje vol levenskracht en software. Wist u dat zaden van duizenden jaren oud, door archeologen blootgelegd, tot ontkieming zijn gebracht? Een korreltje, soms kleiner dan zand, soms zo fijn als stof, draagt van een glorieuze plant de blauwdruk in zich. Sta daar eens bij stil, de volgende keer dat u in een maanzaadbroodje hapt.

In ons instructielokaal kunt u de komende tijd de expositie 'Zaden en vruchten' bewonderen, met naast uiteenlopende "Kunstvormen der Natuur", zoals de beroemde Ernst Haeckel het ooit noemde, werk van beeldend kunstenaar Gemma van Schendelen.

Van de dichter Leopold bestaat een mooi gedicht over appels. Het begint zo:

*Gerimpelde reinette, pippeling,
geprezen roem der voorraadschuren,*

en zo eindigt het:

*met de kastanjehouten pitten,
opvolgend lot en nieuwe kansen.*

Die pitten, de zaden dus, dragen een toekomst in zich die zowel gedetermineerd is als vrijheid biedt. Maar ach, appelpitten belanden natuurlijk meestal in de groenbak.

Eigenlijk zijn de kinderen in Thijsse's Hof ook een soort zaailingen, nog maar pas ontsproten aan het zaad. Hoe zullen ze zich ontwikkelen, wat zal er uit hen groeien? Ook zij zijn dragers van 'opvolgend lot en nieuwe kansen'. Zal de liefde voor de natuur die nu op hen wordt geënt, aanslaan?

Rob van Dam

